

Waarom is een gelovige wedergeboren?

1.	Inleiding	2
2.	De oude schepping	4
3.	Gerechtigd uit geloof	6
4.	Wandelen vanuit het nieuwe leven	10
5.	Consequenties van een leven in geloof	15
	Vrucht des geloofs	17
	Anders leren denken	22

1. Inleiding

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

2 Timótheüs 3:12*

12 En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden.

"Godzaliglijk leven" is het vervolg op de wedergeboorte van een gelovige. Een gelovige is een kind van God en heeft van Hem nieuw leven ontvangen. Een gelovige is zalig geworden op grond van geloof en op grond van genade alléén. Als hij een kind van God geworden is, zal dat nooit meer veranderen. Het is namelijk onmogelijk om deze geboorte ongedaan te maken, net zoals het in de oude schepping onmogelijk is om de geboorte van een natuurlijk mens ongedaan te maken. Het is weliswaar mogelijk om iemand te doden, maar daarmee is de geboorte niet ongedaan gemaakt. Door wedergeboorte ontvangt de mens eeuwig leven. Dit betekent dat een gelovige de dood achter zich heeft gelaten. Het eeuwige leven kan niet ongedaan gemaakt worden. De wedergeboorte kan evenmin ongedaan gemaakt worden. Deze zaken staan vast. Het is gebaseerd op het werk dat God tot stand gebracht heeft door de dood en opstanding van de Here Jezus Christus. Aan dát werk hebben wij deel gekregen op grond van geloof. Niet door werken die wij zelf gedaan zouden hebben. Wij hebben niets gedaan om het eeuwige leven te ontvangen. Daarom kunnen wij ook niets doen waardoor wij dat leven zouden kunnen kwijtraken.

Dat eeuwige leven is onaantastbaar en onvergankelijk. God heeft er ongetwijfeld een reden voor gehad om ons wedergeboren te doen worden. In het Oude Testament wordt het nieuwe leven weliswaar beloofd, maar dat leven wordt feitelijk pas voor op de Jongste Dag beloofd. De Jongste Dag is de dag waarop de huidige oude schepping zal verdwijnen om plaats te maken voor de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. Voor gelovigen uit de tijd van het Oude Testament is dit een juiste conclusie. Zij zullen op de Jongste Dag worden opgewekt en zij

zullen dan deel gaan uitmaken van de nieuwe aarde. In onze dagen ontvangt een mens nieuw, eeuwig leven op het moment dat hij tot geloof komt. Op het moment dat iemand tot geloof komt is hij met Christus gestorven en opgestaan en hééft hij nieuw leven ontvangen. Dit gebeurt in onze dagen vór het verdwijnen van de gehele oude schepping en het tot stand komen van nieuwe hemelen en de nieuwe aarde. De gelovige hééft eeuwig leven ontvangen, maar hij leeft nog steeds in een oud, zondig lichaam. Wat heeft hij aan dat eeuwige leven als hij toch nog in een sterfelijk en zondig lichaam leeft? Gedurende onze bedeling zijn er mensen tot geloof gekomen. Aangezien de Heer tot nu toe vertoeft te komen, zijn deze gelovigen gestorven. Wat hebben zij aan dat eeuwige leven gehad dat zij bij wedergeboorte hebben ontvangen?

Er zijn gelovigen die het eeuwige leven niet als realiteit zien. Zij schuiven dat voor zich uit en zeggen: "Dat zien wij in de toekomst wel. Het is voldoende om zalig te sterven". In afwachting van dat "zalig sterven" leeft men vervolgens zijn eigen leven. Het is echter een leven dat wezenlijk in niets verschilt van het praktische leven van een ongelovige. In een groot deel van de nieuwtestamentische brieven wordt uitgelegd wat het nut is van het ontvangen van eeuwig leven in een zondig lichaam. Deze brieven besteden zeer veel aandacht aan het feit dat de gelovige sinds de opstanding van Christus reeds eeuwig leven heeft ontvangen, terwijl hij nog in een zondig lichaam leeft. In de nieuwtestamentische brieven wordt gewoonlijk eerst een omschrijving gegeven van de positie van de gelovige. Vervolgens wordt uiteengezet met welk doel God de gelovige reeds vóór de Jongste Dag nieuw leven heeft gegeven.

Romeinen 1 : 18-21

- 18 Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der mensen, *als* die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden.
- 19 Overmits hetgeen van God kennelijk is, in hen openbaar is; want God heeft het hun geopenbaard.
- 20 Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de

schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn.

- 21 Omdat zij, God kennende, *Hem* als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden;

God is de Schepper. Hij heeft de schepping gemaakt. Het is de bedoeling dat de schepping/het schepsel Hem dient. God heeft iets/iemand geschapen opdat het/hij Hem ten dienste zou staan. Uit dit gedeelte blijkt dat het schepsel God kan kennen; zelfs buiten de Bijbel om. De schepping illustreert Gods kracht en Goddelijkheid. De mens kan God kennen en daarom wordt het hem kwalijk genomen als hij God niet dankt of verheerlijkt. Hieruit moet worden geconcludeerd dat van de schepping verwacht wordt dat zij de Schepper eer geeft, uiteraard in de praktijk van het leven. Dit is het uitgangspunt.

2. De oude schepping

In Romeinen 3 vinden wij een omschrijving van de natuurlijke mens, die onderdeel uitmaakt van de door God tot stand gebrachte oude schepping.

Romeinen 3 : 9-12

- 9 Wat dan? Zijn wij uitnemender? Ganselijk niet; want wij hebben te voren beschuldigd beiden Joden en Grieken dat zij allen onder de zonde zijn;
- 10 Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een;
- 11 Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt.
- 12 Allen zijn zij afgeweken, te zamen zijn zij onnut geworden; er is niemand, die goed doet, er is *ook* niet tot een toe.

Hier staat dat ieder mens onder de zonde is. Dit betekent dat ieder mens beheerst wordt door de zonde. Het is een macht die boven hem staat. De natuurlijke mens staat onder de macht van de zonde en wordt dus door de zonde beheerst. Daarom is niemand rechtvaardig. Romeinen 1 zegt dat de mens God behoort te verheerlijken en te danken. In Romeinen 3 wordt in het kort samengevat dat de mens hiertoe feitelijk niet in staat is vanwege de zonde. Geen mens is rechtvaardig, verstandig of goed. De mens is onnuttig geworden. Daarom is de mens niet in staat om God te dienen. In het gunstigste geval leeft die mens tot eer van de medemens. Meestal leeft hij echter tot eer van zichzelf. De oude schepping is onnut geworden en kan God niet dienen. Daarom heeft God de gelovigen gemaakt tot nieuwe schepselen opdat zij Hem wél zouden kunnen verheerlijken, danken en dienen. De gelovige dient er goed van doordrongen te zijn dat hij behoort te leven en te wandelen tot eer van God. Daarom wordt tot de gelovige gezegd dat hij geen zoeker van ijdele eer behoort te zijn.

Galaten 5 : 26

26 Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende.

De mens zoekt van nature zijn eigen (ijdele) eer. Hij erkent niet dat God bestaat. Daarmee wordt hij zelf de hoogste ("de kroon") der schepping en leeft hij tot verheerlijking van zichzelf. Die eer is ijdel. De gelovige dient geen zoeker te zijn van ijdele eer. Hij dient God de eer te geven die Hem toekomt. Hij is daartoe in staat, want hij is door God bekwaam gemaakt om Hem te dienen. Hij is immers een nieuwe schepping geworden! Hij is juist een nieuwe schepping geworden om God te kunnen dienen. Er zijn gelovigen die menen dat zij God pas kunnen dienen als zij van hun oude, zondige lichaam verlost zijn. Zij schuiven het dienen van God daarom naar de toekomst. Zij zien zichzelf slechts als zondaren die niet in staat zijn God te dienen. In het licht van de nieuwtestamentische brieven is dit een onjuiste gedachtengang. Op het moment dat iemand tot geloof komt, wordt hij wedergeboren. Vanaf dat moment is hij een gelovige en dient hij te leren om God te dienen. Hij dient dat nú te leren, terwijl hij nog in zijn zondige lichaam is, opdat hij ook in de toekomst God zal kunnen dienen.

3. Gerechvaardigd uit geloof

Romeinen 5:1,2

- 1 Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus;
- 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Paulus zegt hier nadrukkelijk dat gelovigen gerechtvaardigd zijn! Zij hoeven dat niet meer te worden! Zij zijn gerechtvaardigd op grond van geloof en dus niet uit werken opdat niemand roeme (zie o.a. Romeinen 3 : 28; Efeze 2 : 9). De gelovige is gerechtvaardigd op grond van geloof en heeft vrede bij God. Hij heeft niet om die vrede gevraagd. Hij hoeft er evenmin voor te werken. Die vrede heeft hij niet zelf tot stand gebracht. Daarom hoeft hij die vrede ook niet zelf in stand te houden. Die vrede is hem door God geschonken. De gelovige is gerechtvaardigd en heeft vrede bij God. De Bijbel zegt dit en de gelovige dient het daarom te geloven. Die vrede heeft hij door de Here Jezus Christus ontvangen. De Here Jezus Christus is zijn Heer en Meester. Door Hem heeft hij de toegang tot de genade. De gelovige staat in de genade. Dit wijst op de positie waarin hij staat. Vanuit die positie behoort hij te leven.

Hier worden door Paulus dus drie dingen genoemd:

- de gelovige is gerechtvaardigd uit het geloof
- de gelovige heeft vrede bij God
- de gelovige staat in de genade.

Wat de toekomst betreft heeft de gelovige hoop. Hij roemt in de hoop (verwachting) van de heerlijkheid van God. Hij zal bovendien in die heerlijkheid delen (Romeinen 8 : 18).

In het verleden waren wij vijanden van God (Romeinen 5 : 10). Die vijandschap is tenietgedaan en wij hebben vrede ontvangen. Wij zijn met God verzoend geworden; in elke betekenis van het woord. Wij staan in de genade en daaruit behoren wij ook te leven. Door de heerschappij van de genade over ons rekent God niet meer met onze oude mens. Door God worden zelfs de zonden niet meer gerekend. Daardoor zijn wij in staat om de levende God te dienen (Hebreeën 9 : 14). Wanneer wij de levende God dienen dan zullen wij in de toekomst met Christus verheerlijkt worden.

Romeinen 5 eindigt in vers 21 met:

Romeinen 5 : 21

21 Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere.

De zonde heerst niet meer over de gelovige. In plaats daarvan heerst de genade over hem. Dit betekent niet dat de zonde niet langer actief is in de gelovige. Het betekent dat de zonde niet langer de grootste kracht in zijn leven is. Het kan theoretisch zelfs zijn dat de kracht van de zonde niet is afgenomen sinds hij tot geloof is gekomen. Er staat echter een veel grotere kracht dan die van de zonde tegenover, namelijk de macht/kracht van de genade. De gelovige wordt niet meer beheerst door de zonde, maar door de genade.

Romeinen 6 : 14

14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

Wij worden niet beheerst door de zonde of door de wet. Wij zijn "onder de genade". Vroeger waren wij "onder de zonde" (Romeinen 3 : 9) en stonden wij onder de heerschappij van de zonde (Romeinen 5 : 21; 6 : 12). Nu staan wij onder de heerschappij van de genade. Waar genade heerst, kan zonde ons op geen enkele wijze onbekwaam maken om God te dienen.

Romeinen 6 : 1, 2

- 1 Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde?
- 2 Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven?

Sommige gelovigen denken dat zij vanwege de zonde onbekwaam zijn of dat andere gelovigen vanwege de zonde onbekwaam zijn. Dit is onjuist. God rekent de zonde niet toe want genade heerst. Die genade heerst niet opdat zij "vrolijk zondigend" door het leven zouden kunnen gaan. Die genade heerst opdat zij de levende God zouden dienen! Er zijn gelovigen die menen dat zij "maar raak kunnen zondigen" omdat de genade van God daardoor alleen maar groter wordt. Als de genade van God groter wordt, is dat immers tot eer van God, menen zij. Hoe méér zij zondigen, des te meer wordt God verheerlijkt want Zijn genade wordt daardoor groter. Men kan deze gedachte wel hebben en zelfs Bijbels onderbouwen, maar het is de vraag of dit de bedoeling is van Gods genade. God heeft de genade niet als heersende factor gegeven opdat wij als gelovigen maar raak zouden kunnen zondigen. God heeft ons onder de heerschappij van de genade geplaatst opdat wij - vrij van een besmet of bezwaard geweten - de genade en de gerechtigheid zouden kunnen dienen (Romeinen 6 : 18).

Gelovigen zijn door God gereinigd, geheiligd en gerechtvaardigd (1 Korinthe 6 : 11), opdat zij Hem zouden dienen. Daartoe hebben zij genade ontvangen en daartoe heerst de genade in hen. Met andere woorden: daartoe zijn zij nú reeds wedergeboren. Het is wis en waarachtig niet de bedoeling dat wij in de zonde blijven. "Dat zij verre", roept Paulus uit. Wij hebben

immers deel gekregen aan het lijden, sterven en de dood van de Here Jezus Christus! Onze oude mens is door God dood verklaard en wij zelf dienen onze oude mens daarom voor dood te houden. Daarom kunnen wij het voor God niet verantwoorden om naar die oude mens te blijven leven. Wij kunnen het voor God niet verantwoorden om de eer voor/van die oude mens te zoeken. Wij kunnen dat wel doen, maar dat is niet de bedoeling.

Romeinen 6:3-5

- 3 Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?
- 4 Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.
- 5 Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn *in de gelijkmaking Zijner opstanding*;

Wij maken als gelovigen deel uit van Christus. Wij hebben deel gekregen aan Zijn lijden, sterven en opstanding. Dit heeft uiteraard een bepaalde bedoeling. Het gaat om het doel dat God met deze dingen heeft; niet wat voor voordeel wij er eventueel aan hebben. Dit doel wordt hier door Paulus ook genoemd: "...opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden" (vers 4). Christus wordt hier als Voorbeeld aangehaald. Christus is uit de doden opgewekt tot de heerlijkheid des Vader. De Here Jezus Christus leefde en leeft om Zijn Vader te verheerlijken, zoals uit het evangelie van Johannes blijkt (Johannes 13 : 31-32; 17 : 4-5). Het doel van de opstanding van Jezus Christus is dat de levende Christus zou leven tot eer van Zijn hemelse Vader. De Zoon dient immers de Vader! Zoals Christus uit de doden opgewekt is tot heerlijkheid van de Vader, zo zijn ook wij uit de doden opgewekt tot heerlijkheid van de Vader. Het leven dat wij bij onze wedergeboorte in/met Christus hebben ontvangen dienen wij te gebruiken tot heerlijkheid van de Vader. Wij zijn geroepen om God te dienen.

4. Wandelen vanuit het nieuwe leven

Veel gelovigen weten niet of nauwelijks wat de Here Jezus Christus sinds Zijn opstanding doet. Velen hebben alleen een abstract beeld van God en van Christus. Velen zien Hem als een ongrijpbare macht in de hemel. Wat Hij doet is veelal onbekend. Daarom kennen velen hun eigen positie en taak niet. Wanneer men Christus niet kent, kent men namelijk het eigen christelijke leven evenmin. Christus is opgewekt tot heerlijkheid van de Vader. Gelovigen zijn met Hem opgewekt en dienen daarom in nieuwheid des levens te wandelen, want dat is tot heerlijkheid van de Vader. Het gaat er niet alleen om dat wij leven van God hebben ontvangen. Het gaat er vooral om dat wij vanuit dat nieuwe leven wándelen. Wij zijn opgewekt tot heerlijkheid van de Vader. Wij zijn wedergeboren opdat wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Dit betekent dat ons leven er sinds onze wedergeboorte ánders uitziet (of er ánders uit gaat zien) dan daarvoor. Wij zijn gerechtvaardigd en hebben vrede met God in Christus Jezus. Wij staan in de genade die wij reeds ontvangen hebben. Wij roemen in de hoop van Zijn heerlijkheid, die wij in de toekomst zullen ontvangen. Wij zijn wedergeboren. Wij zijn met Christus opgewekt met een bepaald doel, namelijk opdat wij "in nieuwheid des levens wandelen". Dat nieuwe leven hebben wij ontvangen om God te verheerlijken! Wij zouden sinds onze wedergeboorte in de zonde kunnen blijven leven, opdat Zijn genade zou toenemen, maar daartoe heeft God ons niet opgewekt. Wij worden geacht in nieuwheid des levens te wandelen. Dit heeft alles met de invulling van ons leven en van onze tijd te maken. Wij dienen de Heer toe te laten in alle facetten van ons leven; niet alleen op zondag of tijdens een Bijbelstudie-avond. Paulus schreef de brief aan de Romeinen aan mensen die reeds wedergeboren waren. Hij schreef aan gelovigen dat zij met Christus gestorven, begraven en opgewekt zijn (Romeinen 6) en zelfs met/in Christus in de hemel geplaatst zijn (Éfeze 2 : 6). Dit alles heeft God tot een bepaald doel met stand gebracht. Dat doel is: deel hebben aan Zijn leven (nú) en aan Zijn Heerlijkheid (in de toekomst). Wij zijn één plant met de Here Jezus Christus geworden in Zijn dood, maar ook in Zijn opstanding, met alle consequenties van dien.

Romeinen 6 : 6-9

- 6 Dit wetende dat onze oude mens met *Hem* gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.
- 7 Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.
- 8 Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;
- 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.

Voor God is onze oude mens met Christus gekruisigd. Voor God is onze oude mens dus dood. Veel gelovigen menen dat de Heer er is om ons door dit oude, aardse leven heen te helpen. Velen denken dat God ons zou moeten dienen, omdat zij Zijn kinderen zijn geworden. Meestal denkt men dit omdat men geen afscheid wil nemen van het oude, aardse leven. Deze gedachte is zeer inconsequent. Wij waren namelijk voor God allang gestorven (2 Korinthe 5 : 15). Toen wij tot geloof kwamen, hebben wij formeel en officieel afstand gedaan van ons oude, aardse leven. Daarom hebben wij iedere grond verloren om aanspraak te maken op aardse zaken. De Bijbel zegt weliswaar dat God voor Zijn kinderen zal zorgen, maar dat is slechts een halve waarheid. God zorgt voor degenen die Hem liefhebben en Hem dus dienen. God weet wat wij nodig hebben. Hij zorgt voor ons en Hij geeft ons wat Hij vindt dat wij nodig hebben. Dit betekent dat wij ons daarin niet hoeven te verdiepen. Onze hemelse Vader weet wat wij nodig hebben. Hij heeft beloofd ons te zullen geven hetgeen wij nodig hebben.

Matthéüs 6 : 33

- 33 Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

Dit principe heeft hier weliswaar betrekking op de volgende bedeling, maar het is ook op onze bedeling van toepassing te brengen. Wanneer wij de dingen van de Heer met betrekking tot onze bedeling op de eerste plaats stellen, dan zal Hij ons alle dingen schenken die wij nodig hebben (Romeinen 8 : 32). Het gaat daarbij uiteraard om Zijn gerechtigheid en niet om onze gerechtigheid. Het gebeurt echter heel vaak dat gelovigen proberen de Heer voor hun eigen karretje te spannen, opdat zij hun recht kunnen halen in deze wereld of ten opzichte van medegelovigen. Daar wordt vaak zelfs voor gebeden. Het gaat echter niet om ons! Wij dienen Zijn gerechtigheid te zoeken. De Heer heeft beloofd voor gelovigen te zorgen.

1 Petrus 5 : 7

7 Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.

God heeft gezorgd voor onze wedergeboorte. Hij verwacht van ons dat wij Hem dienen in de praktijk van ons leven. Hij is onze Heer en wij zijn Zijn dienstknechten (slaven). De Heer heeft geen enkel belang bij onze oude mens als wij onze oude mens niet Hem ten dienste hebben gesteld. De Heer heeft slechts belang bij de dood van onze oude natuur. Daartoe is de Here Jezus Christus voor ons gestorven.

2 Korinthe 5 : 15

15 Als die dit oordelen dat, indien Een voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, die voor hen gestorven en opgewekt is.

Christus is voor allen gestorven. Daardoor zijn alle mensen gestorven. Aan degenen die in Hem geloven heeft Hij vervolgens nieuw leven gegeven, opdat die gelovigen niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Christus. Op die wijze kan God hun oude lichamen die voorheen door de zonde beheerst werden, gebruiken tot eer van Zijn Naam. Op die wijze

komt God tot Zijn doel met deze oude schepping en met ons oude lichaam. Het lichaam der zonde is tenietgedaan (Romeinen 6 : 6). Daardoor hoeven wij de zonde niet langer te dienen en kunnen wij de gerechtigheid dienen (Romeinen 6 : 18). Wij zijn met Christus gestorven en daarom leven wij met Hem (Romeinen 6 : 8). Dit zijn vaststaande feiten. Om in deze positie te komen, hebben wij niets hoeven doen. Wij kunnen evenmin iets doen waardoor wij deze positie zouden kunnen kwijtraken. Het gaat namelijk over het opstandingsleven van Christus waaraan wij deel hebben gekregen en dat leven is eeuwig blijvend. Christus is opgewekt uit de doden en Hij kan niet meer sterven. Dit geldt voor Christus en daarom geldt het ook voor degenen die sinds Zijn opstanding tot geloof komen, want zij ontvangen datzelfde opstandingsleven. Omdat zij dat leven hebben ontvangen, kunnen zij God dienen. God heeft hen daartoe bekwaam gemaakt.

Romeinen 6 : 10-12

- 10 Want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode.
- 11 Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.
- 12 Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam, om haar te gehoorzamen in de begeerlijkheden deszelven *lichaams*.

Christus is eenmaal voor de zonde gestorven. De gelovigen zijn in Christus eveneens gestorven. Dat dient hun uitgangspunt te zijn. Christus leeft voor God. Aangezien Christus voor God leeft is het vanzelfsprekend dat de gelovigen eveneens voor God leven. Zij zijn namelijk levend voor God in Christus Jezus. Dit betekent dat zij dienstbaar aan God behoren te zijn. Dit betoogde Paulus feitelijk al in Romeinen 6 : 4. Aangezien wij met Christus zijn gestorven en in Hem nieuw leven hebben ontvangen dient de zonde niet langer in ons sterfelijk lichaam te heersen. In ons is een "hogere macht" werkzaam, namelijk de macht van de genade. Die macht dienen wij te erkennen door ons aan die macht te onderwerpen. Dit betekent dat wij

erkennen dat wij het eigendom van God zijn. Daarom dienen wij ons aan Hem te onderwerpen (1 Petrus 5 : 6). Vervolgens kan Hij met ons leven doen wat Hij wil. Hij is immers onze Heer! Aangezien wij het eigendom des Heren zijn, dienen wij ons in Zijn dienst te stellen. Wij zijn feitelijk Zijn slaven. Het past ons niet om Hem te vragen ons te dienen. Wij zijn er vaak op gericht of wijzelf wel behouden zijn en of wij in de hemel komen. Dit zijn de meest fundamentele en elementaire zaken. Wanneer iemand in onze bedeling tot geloof komt, is hij behouden. Hij is in Christus in de hemel geplaatst. Wanneer een gelovige komt te overlijden dan gaat hij naar de hemel, omdat hij daar als gevolg van zijn wedergeboorte reeds geplaatst was (Éfeze 2 : 6). Dit is een vaststaande positie. De gelovige behoort deze positie te aanvaarden. Vervolgens behoort hij vanuit die positie zijn Heer te dienen. Hij heeft zich aan de Heer overgegeven en hoort zich dus dienstbaar op te stellen. Daarbij speelt het feit dat hij behouden is geen enkele rol. Het gaat er slechts om of hij nuttig is voor de Heer. Vóórdat wij tot geloof kwamen waren wij onnuttig voor God. Daarom heeft God Zijn Zoon gezonden opdat wij wedergeboren konden worden. Sindsdien kunnen wij nuttig zijn voor de Heer. Dit heeft alles te maken met het indelen van ons verdere leven en met de overleggingen van ons hart. Wanneer wij ons volledig ten dienste stellen van de Heer dan zullen wij daarvoor loon ontvangen. Ons loon is niet dat wij in de toekomst in de hemel zullen komen, want daar zijn wij reeds geplaatst op het moment dat wij tot geloof kwamen.

Éfeze 2 : 5, 6

- 5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft *ons* levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden),
- 6 En heeft *ons* mede opgewekt, en heeft *ons* mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

Wij zijn in Christus, in de hemel gezet. Vervolgens dienen wij in de praktijk van ons leven nuttig en dienstbaar aan de Heer te zijn. De Heer bepaalt uiteraard op welke wijze wij nuttig voor Hem kunnen zijn. Onze houding dient dus te zijn: "Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?"

Wanneer wij dit oprecht tegenover Hem uitspreken, heeft dat zéker consequenties. Zo'n uitspraak is nooit vrijblijvend. De Heer houdt ons aan zo'n uitspraak!

5. Consequenties van een leven in geloof

De zonde is niet langer de heersende factor in ons nog steeds sterfelijke lichaam. De Heer wil dat lichaam echter levend maken door Zijn Geest, die in de gelovige woont (Romeinen 8 : 11).

Romeinen 6 : 13, 14

- 13 En stelt uwe leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar stelt uzelfen Gode, als uit de doden levende *geworden* zijnde, en *stelt* uw leden Gode tot wapenen der gerechtigheid.
- 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

"Wapenen" kan ook vertaald worden met "gereedschap" of "instrumenten". Vroeger stelden wij onszelf (onze leden) tot instrumenten van de ongerechtigheid. Nu wij tot geloof gekomen zijn, behoren wij onszelf te stellen tot instrumenten van de gerechtigheid. Paulus spreekt hier in algemene termen. Hij zegt er niet bij wat dit inhoudt. Hij noemt hier geen consequenties. Hij zegt evenmin wat wij eventueel zouden moeten doen of zouden moeten laten. De gelovige is wedergeboren en hij dient zich ter beschikking van God te stellen, zonder zich af te vragen en zonder te weten wat daarvan de consequenties zijn. Wij stellen onszelf aan Hem ter beschikking als instrumenten der gerechtigheid. Als de Heer dat wil, kán Hij gebruik van ons maken. Wij hoeven ons slechts ter beschikking te stellen. Bij evangelisatiesamenkomsten wordt de uitnodiging gedaan zich aan de Heer over te geven. Het maakt daarbij niet uit wie men is of wat men gedaan heeft. Iemand mag komen zoals hij is. God biedt Zijn genade aan een ieder aan. Wanneer iemand op deze uitnodiging ingaat, is de kans groot dat hij na korte

tijd bezoek krijgt van een afgevaardigde van de groep waarbinnen hij tot geloof gekomen is. Vervolgens gaat men hem vertellen wat hij allemaal niet mag en wel moet doen. Dat was hem in de evangelisatie-samenkomst niet meegedeeld. Wanneer men het evangelie verkondigt, dan dient men de consequenties daarvan eveneens te prediken. Wanneer iemand tot geloof komt, wordt hij het eigendom van de Heer. Hij ontvangt het leven van de Heer. Het is daarom niet meer dan logisch dat Gods leven ook door of in de gelovige geleefd wordt, namelijk in de praktijk van zijn leven. Het is makkelijk te zeggen dat wij nieuw leven hebben ontvangen. Wat betekent dat echter voor de praktijk van ons leven? Waarom zijn wij nu reeds wedergeboren? Wanneer wij Hem niet dienen dan heeft het ook geen nut om nu reeds wedergeboren te zijn. Hij geeft ons Zijn leven, Zijn gaven (Éfeze 1 : 3), Zijn Geest. Dit doet Hij opdat Zijn leven, gaven en Geest in ons een uitwerking zouden hebben tot eer van Zijn Naam. Wanneer deze dingen geen enkele uitwerking in ons leven hebben, dan is het bijna godslastertlijk om te zeggen dat Christus in ons woont. In dat geval betekent dat namelijk niets. Het betekent alleen iets wanneer Christus Zijn leven in ons leeft. Dan worden onze sterfelijke lichamen gebruikt in Zijn dienst. Ons lichaam wordt van nature geleid door onze natuurlijke, menselijke geest. Bij onze wedergeboorte hebben wij de Heilige Geest ontvangen opdat die Geest ons lichaam voortaan zou leiden voor Zijn werk. Wij stellen onze lichamen aan Hem ter beschikking. Een goed voorbeeld hiervan vinden wij in de persoon van Abram. Abram was een gelovige en God sprak tot hem.

Genesis 12:1

- 1 De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

Abram had hier waarschijnlijk helemaal niet op gerekend, maar hij deed hetgeen God hem zei. De Heer wilde hem op een andere plaats hebben en dus ging hij. Wanneer wij de verdere geschiedenis van Abra(ha)m lezen, vragen wij ons wellicht af waarom hij door God naar dat land werd gestuurd, want hij heeft er feitelijk niets speciaals gedaan. God wilde hem er

echter hebben en dus ging hij, hoewel hij niet wist waar hij komen zou. Abraham was een gelovige en hij aanvaardde de consequenties van zijn geloof. Hij ging op weg zonder te weten waar hij komen zou. De Heer had het hem zeer concreet meegedeeld. God zou er dus wel een bedoeling mee hebben. Dit principe vinden wij vele malen in de Bijbel terug. Saulus wilde zijn God dienen, maar hij was door de leidlieden van zijn tijd misleid. Bij Damaskus greep de Heer Zelf in. Toen Saulus tot geloof kwam werd direct meegedeeld dat God veel werk voor hem klaar had liggen. Hij wilde zijn Heer dienen en dat heeft hij ook gedaan. Zelf vond hij het een grote genade dat hij dat mocht doen (1 Korinthe 15 : 10).

Van nature is de mens tot niets in staat. Op het moment dat hij tot geloof komt, ontvangt hij nieuw leven. Daardoor kan hij zijn lichaam stellen tot wapenen der gerechtigheid. Vroeger diende hij van nature de ongerechtigheid en de zonde. Als wedergeborene kan hij de gerechtigheid dienen, omdat de genade en de Geest in hem heersen. De gelovige staat niet onder de wet, maar onder de genade. Dit betekent in de eerste plaats dat hij leert te leven vanuit die genade. Hij behoort te leren aan zijn eigen, zondige natuur voorbij te zien. Vervolgens behoort hij die genade aan anderen bekend te maken.

Romeinen 6 : 22, 23

- 22 Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven.
- 23 Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.

Vrucht des geloofs

Vóór wij tot geloof kwamen droegen wij geen vrucht voor God (vers 21). Sinds wij tot geloof gekomen zijn, zijn wij voor God dienstbaar geworden en dragen wij vrucht. Wij hoeven niets te doen om vrucht te dragen. Wanneer het juiste voedsel wordt gegeven, groeit de

vrucht vanzelf. "Vrucht" is het resultaat van "leven". Overal waar leven is, is vrucht. Wanneer wij zorgen dat ons geestelijke leven gevoed wordt door het Woord van God, dan komt de vrucht vanzelf. Het leven van Christus in ons bewerkt "vrucht". Dit kan ook "heiligmaking" genoemd worden. Het resultaat van het leven van Christus in ons is heiligmaking. Aan de ene kant worden wij namelijk losgemaakt van de wereld en aan de andere kant worden wij - ook in de praktijk van ons dagelijks leven - verbonden met de levende God. Dát proces heet "heiligmaking". Daarover hoeven wij ons geen zorgen te maken, want dit proces bewerkt de Heer in ons wanneer wij onszelf tenminste stellen tot wapenen der gerechtigheid. Het einde (het doel) van de dienstbaarheid aan God is eeuwig leven (vers 23). Velen menen dat zij God moeten dienen om ooit eeuwig leven te kunnen ontvangen. Dit is een misverstand, want Paulus heeft in Romeinen 6 uitgebreid betoogd dat gelovigen dat eeuwige leven reeds hebben ontvangen en daaruit ook dienen te leven. Het is wel mooi om als gelovige eeuwig leven te hebben, maar het belangrijkste is of dat leven ook functioneert. Iemand ontvangt eeuwig leven opdat dat leven zou functioneren. Dat is ook wat Paulus hier bedoelt: het einde (= doel) is het eeuwige leven. Dat eeuwige leven dient geleefd te worden; het dient een uitwerking te hebben in de levenswandel van de gelovige. Het probleem is dikwijls dat de gelovige niet weet dát hij eeuwig leven heeft ontvangen. Daarover heeft hij vaak geen zekerheid, met alle gevolgen van dien. De Bijbel is er evenwel duidelijk over.

1Johannes 5 : 11-13

- 11 En dit is de getuigenis, *namelijk* dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijn Zoon.
- 12 Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.
- 13 Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in den Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in den Naam des Zoons van God.

De gelovige hééft het eeuwige leven van God ontvangen. Het is vervolgens uiteraard de bedoeling dat Zijn leven een uitwerking heeft in het leven van de gelovige. Dat leven behoort in dienst te staan van de Vader. De gelovige heeft het leven van God ontvangen en hij dient God daar vervolgens mee te dienen. Tot dat doel (einde) heeft hij dat eeuwige leven nu reeds ontvangen. Uit genade heeft God ons wedergeboren doen worden. Vervolgens mogen wij iedere dag vanuit Zijn genade leven. Het is genade dat wij ons dagelijks mogen stellen tot instrumenten en dienstknechten der gerechtigheid. Wij zijn door genade behouden (Éfeze 2 : 5, 8). Door genade worden wij - ondanks onze tekortkomingen - in staat gesteld om God dagelijks te dienen.

Hebreeën 12 : 28

28 Daarom, alzo wij een onbewegelijk Koninkrijk ontvangen, laat ons de genade vast houden, door dewelke wij welbehagelijk Gode mogen dienen, met eerbied en godvruchtigheid.

Romeinen 7 : 4-6

- 4 Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, *namelijk* Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden.
- 5 Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen.
- 6 Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; alzo dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet *in* de oudheid der letter.

De gelovige is niet alleen der zonde gedood (Romeinen 6 : 11), maar is ook der wet gedood door het lichaam van Christus. Dat is gebeurd opdat hij het eigendom van Christus, de

Opgewekte, zou worden. Het doel daarvan is vrucht dragen. Daartoe is hij vrijgemaakt van de wet. Dit betekent feitelijk dat het onmogelijk was - en is - God te dienen als men onder de wet staat. Wanneer iemand onder de wet staat kan hij namelijk voor God geen vrucht dragen. Daarom is de gelovige onder de heerschappij van de genade geplaatst. De gelovige kan vervolgens in nieuwheid des Geestes dienstbaar zijn. Paulus noemt hier overigens geen enkele zaak met betrekking tot ons persoonlijk, praktisch leven. Hij vertelt ons niet wat wij wel of niet zouden moeten doen. Hij noemt alléén de beginselen volgens welke wij zouden behoren te leven. De gelovige dient namelijk éérst zijn positie als kind van God te leren kennen. De gelovige is dood voor de wereld, dood voor de wet en dood voor de zonde. Hij is daarentegen levend voor God om Hem te dienen. Hij behoort zijn leden te stellen om dienstbaar te zijn aan de gerechtigheid tot heiligmaking (Romeinen 6 : 19); als een dienstknecht der gerechtigheid. Het woord "dienstknecht" betekent feitelijk "slaaf". Daarom wordt hij geacht zijn Heer in onderdanigheid te dienen. Romeinen 6 en 7 maakt duidelijk waarvan de gelovige is vrijgemaakt. In Romeinen 8 wordt vervolgens gezegd dat hij geleid wordt door de Geest.

Romeinen 8 : 4, 11, 14

- 4 Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.
- 11 En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont.
- 14 Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.

Wij hebben die Geest van de Zoon-stelling ontvangen, want wij zijn eerstelingen van de Geest en verwachten de Zoon-stelling (Romeinen 8 : 15, 23). Tevens wordt er gezegd dat wij zullen delen in de heerlijkheid van Christus (Romeinen 8 : 18). Aan het eind van Romeinen 8 weten wij precies wat onze positie is. Paulus heeft echter nog steeds niets gezegd over ons

doen en laten in de praktijk van ons leven. In plaats van dit te gaan verklaren, besteedt hij eerst nog drie hoofdstukken aan de positie van Israël (Romeinen 9-11). De zaken die Paulus in Romeinen 1 t/m 8 heeft verklaard waren namelijk oorspronkelijk aan Israël beloofd. Paulus schrijft eerst over de verhouding tussen Israël en de Gemeente, omdat dit van het grootste belang is. Wij dienen éerst te weten wie wij zijn, waar wij staan en tot welk volk wij behoren. Wij dienen te verstaan wat onze relatie is tot de zonde, de dood en de wet. Tevens dienen wij te verstaan wat onze relatie tot het volk Israël is. Wij dienen eerst te weten op welke wijze God gediend wil worden voordat wij Hem daadwerkelijk kunnen dienen. Hoe zouden wij betrokken kunnen worden in het werk des Heren als wij er geen flauw idee van hebben waaruit het werk des Heren in onze dagen bestaat. De meeste gelovigen weten hier helaas weinig of niets van. De Heer is in onze bedeling bezig met de roeping, de totstandkoming en de opbouw van de Gemeente die Zijn Lichaam is. Het gaat dus om de opbouw van de Gemeente in kwantitatieve en kwalitatieve zin (Éfeze 4 : 12). Daarbij wil de Heer ons gebruiken. De Heer is Degene Die in ons zowel het willen als het werken bewerkt (Filémon 2 : 13). Van ons wordt alleen verwacht dat wij onze levens aan Hem ter beschikking stellen. Dat kúnnen wij, want Hij heeft ons vrijgemaakt van de wet en van de heerschappij van de zonde. Wanneer Paulus bovenstaande zaken heeft uiteengezet, pakt hij de draad weer op die hij aan het eind van Romeinen 8 had losgelaten. In Romeinen 9 tot en met 11 legde hij namelijk bepaalde zaken met betrekking tot Israël uit. Hij vervolgt:

Romeinen 12 : 1, 2

- 1 Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige *en* Gode welbehagelijke offerande, *welke is uw redelijke godsdienst.*
- 2 En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij.

Deze uitspraak komt feitelijk overeen met hetgeen Paulus in Romeinen 6 reeds geschreven had. Daar riep hij de gelovige op om zijn lichaam (zijn leden) te stellen tot wapenen der gerechtigheid. De gelovige dient zijn lichaam te stellen tot een levend, heilig en voor God welbehaaglijk offer. Hij hoort zijn lichaam aan God ter beschikking te stellen. Wanneer de Heer dat wil zal Hij die gelovige gebruiken. Er zijn vele gemeenten en kerkgenootschappen waar men ervan uitgaat dat gelovigen tienden geven. De Bijbel heeft het in verband met de huidige bedeling niet over "het geven van tienden". Van de gelovige wordt gezegd dat hij zich volledig aan de Heer heeft overgegeven, dat wil zeggen voor honderd procent. Onze godsdienst bestaat niet uit het geven van tienden ter onderhouding van de Levieten (of de voorganger). Onze godsdienst is immers niet gebaseerd op de wet. Wij stellen ons gehele leven aan God ter beschikking. Wij hebben onszelf aan de Heer overgegeven toen wij tot geloof kwamen. Vervolgens is het de bedoeling dat ons gemoed (ons denken) veranderd wordt. Door de vernieuwing van ons denken worden wij veranderd. Vanaf het moment dat wij tot geloof gekomen zijn dient ons denken te veranderen in overeenstemming met het Woord van God. De eerste voorwaarde is dat wij ons lichaam stellen tot een levend, heilig en voor God welbehaaglijk offer. Als wij dát niet doen, zal ons denken nooit veranderd worden. Velen zijn hun hele leven met de Bijbel bezig en zij volgen allerlei Bijbelstudies. Toch veranderen zij niet of nauwelijks in hun denken. Dit komt omdat zij hun lichaam niet gesteld hebben tot een levend, heilig en voor God welbehagelijk offer. Wanneer de mens tot geloof komt, geeft hij zijn leven (als het goed is) aan de Heer over. Dat is pas het begin. Vervolgens moet hij leren dat hijzelf niet langer centraal staat. Het gaat niet langer om zijn eigen eer. Hij moet leren af te zien van de zienlijke dingen. In de wereld heerst het principe van oorzaak en gevolg. De gelovige moet leren dat dit principe bij de Heer niet opgaat.

Anders leren denken

De (plaatselijke) gemeente wordt niet langs organisatorische weg gebouwd. De Geest van God zorgt voor de opbouw van de Gemeente. De persoonlijke geloofsopbouw wordt eveneens door de Geest van God tot stand gebracht via het Woord. Deze dingen hoort een

gelovige allemaal te leren. Zijn leven draait niet langer om hemzelf, maar alleen om de Heer. Wanneer hij dat allemaal geleerd heeft, zal hij de zaken niet meer op het uiterlijke, het waarneembare beoordelen. Dan zal hij zich van de uiterlijke dingen weinig of niets meer aantrekken, omdat die dingen geen enkele rol van betekenis spelen. De gelovige dient juist anders te leren denken. Hij kan dat alleen leren als hij zich met andere informatie vult/voedt. Hij stelt zich niet langer open voor de dingen van deze wereld, maar voor de dingen van God. Met andere woorden: hij dient het Woord van God tot zich te nemen. Dáárdoor zal zijn denken veranderen. Naarmate hij de dingen van God zoekt zal dat zijn denken beïnvloeden. Doordat zijn denken verandert zal ook zijn wezen veranderen. Wanneer dat gebeurt zal hij de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God door ervaring leren kennen. Paulus zegt hier niet wát de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is. Hij spreekt hier namelijk niet over de algemene wil van God met betrekking tot onze bedeling. Hij spreekt over de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil met betrekking tot ons individuele leven. Voor iedere gelovige is dit een persoonlijke, individuele situatie; in afhankelijkheid van zijn hemelse Vader.

Wij zouden ons dan ook beter niet bezig kunnen houden met het persoonlijke geestelijke leven van onze medegelovigen. De enige manier om de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God voor ons persoonlijk te leren kennen, is door de Geest in ons werkzaam te laten zijn. Daardoor leren wij verstaan en leren wij in de praktijk ervaren wat God van ons wil. Wij stellen ons aan Hem ter beschikking. Hij zal zéker in ons gaan werken en ons denken veranderen. Als ons denken verandert, wordt onze wil veranderd. Dan kan God Zijn wil in ons ten uitvoer brengen. Het is niet de bedoeling dat wijzelf aan het werk gaan, in de hoop dat God er Zijn goedkeuring aan geeft. Wanneer wij vandaag ons leven aan de Heer ter beschikking stellen dan weten wij morgen echt niet wat de Heer van ons verlangt. Daar moeten we helemaal niet zo'n haast mee hebben. Er gaat tijd overheen. De Heer zal in ons werken en ons op Zijn tijd roepen voor Zijn werk. Meestal roept Hij ons op een moment dat het ons absoluut niet gelegen komt. Bovendien vraagt Hij dingen van ons waarbij wij zeggen: "Moet ik dat nu doen? Er zijn vast andere gelovigen die dat veel beter kunnen dan ik!" De Heer plaatst ons ergens voor en dus wordt van ons verlangd dat wij het werk doen dat Hij voor ons heeft.

Wanneer wij ons aan de Heer hebben overgegeven dan dienen wij prioriteiten in ons leven te stellen. Onze eerste prioriteit behoort te zijn dat wij de Heer willen dienen. Dat geldt voor ieder moment van de dag; óók als het ons niet uitkomt. Er zijn gelovigen die jaren geleden tot geloof zijn gekomen. Zij weten nog steeds niet wat de wil van de Heer met hun leven is. Het is voor zulke gelovigen verstandig dat zij zich ernstig afvragen of zij hun leven wel aan de Heer ter beschikking hebben gesteld. Dat zal éérst moeten gebeuren. Wanneer een gelovige zijn leven niet aan de Heer heeft overgegeven dan zal de Heer die gelovige echt niet vertellen wat Zijn wil is. Dat heeft immers geen enkele zin, want die gelovige leeft toch gewoon zijn eigen leven.

Romeinen 12:3-8

- 3 Want door de genade, die mij gegeven is, zeg ik een iegelijk, die onder u is, dat hij niet wijs zij boven hetgeen men behoort wijs te zijn; maar dat hij wijs zij tot matigheid, gelijk als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft.
- 4 Want gelijk wij in een lichaam vele leden hebben, en de leden alle niet dezelfde werking hebben;
- 5 Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden.
- 6 Hebbende nu verscheidene gaven, naar de genade, die ons gegeven is,
- 7 *Zo laat ons die gaven besteden*, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert, in het leren;
- 8 Hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid.

Wanneer wij ons aan de Heer overgeven, betekent dat niet dat wij ons gereed houden voor een vooraanstaande functie. In de praktijk betekent het meestal dat wij beschikbaar zijn om de meest vervelende klusjes op te knappen. Iedere gelovige is een dienstknecht van God, ongeacht de taak die hij heeft. Daar is niets bij waarop hij zich zou kunnen beroemen. Wij

leven uit Zijn genade. God geeft ons de genade dat Hij ons wil gebruiken om die vervelende klusjes op te knappen. Voor de één zal dat afwassen of wc's schoonmaken zijn. De ander zal als taak hebben om met een medegelovige te gaan praten. Weer een ander wordt door de Heer geroepen om Zijn Woord door te geven. Het één is niet méér dan het ander! God geeft ons bepaalde dingen te doen die wij doorgaans helemaal niet prettig vinden. Wij dienen ons gewoon ter beschikking te stellen, zonder excuses. Wij kunnen ons niet verschuilen achter het feit dat wij zondaren zijn, want Hij heeft de zonde weggenomen. Wij kunnen ons evenmin achter een/de wet verschuilen, want ook die heeft Hij weggenomen. Vaak wordt door gelovigen aangevoerd dat zij niet sterk genoeg zijn om bepaalde dingen te doen. Ook hierachter kunnen wij ons echter niet verschuilen, want juist als wij zwak zijn wordt Zijn kracht ten volle getoond. De apostel Paulus heeft dit in de praktijk ervaren en schrijft daarover.

2 Korinthe 12 : 7-10

- 7 En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, *namelijk* een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen.
- 8 Hierover heb ik den Heere driemaal gebeden, opdat hij van mij zou wijken.
- 9 En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone.
- 10 Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig.

Gods kracht wordt in onze zwakheid volbracht, want Zijn genade is voor ons voldoende. Andere gelovigen zeggen dat zij niet bekwaam zijn voor een bepaalde taak. Ook dit excuus gaat niet op want God heeft ons bekwaam gemaakt.

2 Korinthe 3 : 5, 6

- 5 Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven; maar onze bekwaamheid is uit God;
- 6 Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, *om te zijn* dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.

God heeft ons bekwaam gemaakt. Wanneer wij het werk volbrengen dat Hij ons te doen heeft gegeven, kunnen wij dus niet roemen in onszelf, want onze bekwaamheid is uit Hem. Het is niet tot stand gekomen door onze oude mens, maar door de kracht van Christus. Wanneer wij ons gaan verheffen zal de Heer ons dat zéker duidelijk laten merken. Wanneer wij wedergeboren worden, aanvaarden wij Zijn verzoeningswerk. Daarmee hebben wij ons eigen leven fundamenteel opgegeven. Dat leven zij wij dan kwijt. De Heer heeft er voortaan de beschikking over onder alle omstandigheden. We dienen in volledige afhankelijkheid van Hem te leven. Alles wat wij hebben, hebben wij ontvangen omdat Hij ons dat uit genade gaf. Soms hebben wij het idee dat Hij ons maar wat "voort laat sukkelen". Een andere keer bemerken we dat Hij ons grote kracht geeft. Hij heeft ons beloofd dat wij ontvangen wat wij nodig hebben. Hij zorgt ervoor dat wij het werk in Zijn dienst kunnen doen. Tevens zorgt de Heer ervoor dat wij ons niet verheffen. Daardoor blijven wij ons bewust wie wij zijn geworden in Christus. Zolang wij hier nog op aarde wandelen dienen wij in alle nederigheid onderworpen te zijn aan onze Heer en ons te vullen met Zijn Woord om Zijn wil te leren kennen.

1 Petrus 4 : 2

- 2 Om nu niet meer naar de begeerlijkheden der mensen, maar naar den wil van God, den tijd, die overig is in het vlees, te leven.

Dan leven wij vanuit de overvloed van Zijn genade. Een béter leven is er niet!